

4a EDICIÓ DEL PREMIS LITERARIS RAMON RAMIA

1r. PREMI CATEGORIA B

Autor: José Vicente Tena Ferrando

Fa molts anys, en el poble d'Albocàsser hi havia un xic anomenat Marc al que li encantava el món de la cuina. Marc tenia 18 anys, el cuiner del castell d'Albocàsser el va contractar com a ajudant. El cuiner era un home vell molt savi que coneixia tots els plats típics del poble i que mai havia necessitat ajuda per a fer els seus menjars, però el pas del temps es feia notar en ell i ara sí que necessitava a algú per a que l'ajudara. Quan Marc portava un any treballant en el castell, un missatger els va anunciar que d'ací dos mesos vindrien al castell dos nobles molt importants. L'amo del castell li va encomanar que fera un banquet amb els plats més representatius de la comarca. Aleshores va ser quan el cuiner es va adonar del que necessitava al seu ajudant, ja que ell no tenia ni idea dels costums dels pobles del voltant perquè mai havia eixit d'Albocàsser. En canvi, Marc havia llegit molts llibres de cuina i sabia quins eren els productes típics de tots els pobles de la comarca.

Marc va emprendre de bon matí el seu viatge amb la companyia del seu cavall Lucero i del seu gos Torre i va decidir que el seu primer destí seria Benassal. De camí a Benassal, Marc va passar per l'Hostalet i va veure molts ramats d'ovells pasturant vigilats pels seus amos. Quan per fi va arribar, va preguntar a un llaurador que es va trobar a l'entrada del poble on podria trobar plats tradicionals de Benassal com el tombet. El camperol li va explicar que la seva dona feia el millor tombet del poble i el va conduir fins a sa casa, on va comprovar que el camperol tenia tota la raó. Després de menjar, la dona li va donar dos olles plenes de tombet per a que le portara a Albocàsser i el va convidar a que es quedara la resta del dia allí, però Marc no va poder acceptar l'invitació, ja que tenia que seguir el seu camí. No obstant, els va prometre que algún dia tornaria a fer-los una visita, ja que s'havien fet mol amics. El camperol no li va permetre anar-se'n fins que no es va emportar dos cànsters plens d'aigua de la Font d'Ensegures de Benassal, la qual, segons el camperol, era la millor de tota la comarca.

Després d'acomiar-se dels seus nous amics Marc va reemprendre el seu viatge fins Culla d'on s'emportaria un nou plat: la carn d'era. Pujant cap a Culla es va trobar una cabreta acabada de nàixer. Com no va trobar el seu amo, va decidir emportar-se-la fins Culla i si allí tampoc el trobava, la cuidaria ell. Entrant a Culla va veure a un home que anava a tancar el seu ramat i li va preguntar per la cabreta:

- Perdona bon home, que vosté ha perdut una cabreta acabada de nàixer?

- Sí, l'he perduda pel camí de Benassal a Culla.

- És esta?

- Sí, moltes gràcies jove. Per cert, que fa un jove foraster com tu per estos carrers a este hores?

- Em diues Marc i soc d'Albocàsser. He vingut per a arreplegar algún plat típic d'ací com la carn d'era per a un sopar important que es celebra al castell del meu poble.

- Doncs has trobat a la persona indicada! Jo em dic Enric. Vine a ma casa a dormir i demà de matí, la meva dona et donarà carn d'era en agraïment per la cabreta.

- Moltes gràcies bon home! La veritat és que estic molt cansat i necessite dormir.

I així va ser com Marc va fer un nou amic a Culla. A l'endemà, la dona d'Enric ja li tenia preparades les olles per a que se l'emportara i poguera continuar el seu viatge fins a Catí.

Quan va arribar, els catinencs el van rebre amb molt d'entusiasme, ja que s'havien enterat de la funció de marc. Els habitants de Catí estaven molt il·lusionats amb la idea i molts es van oferir a ajudar-lo a trobar els millors productes del poble. Primer van anar a una fàbrica on es feien els millors torrons de la comarca i li'n van donar com a postre. Una velleta li va oferir dinar a sa casa i li va donar els seus millors embotits com a regal. Mentre menjaven, Marc li va explicar totes les anècdotes que li havien succeït en el seu viatge i la causa d'aquest. Quan la velleta es va assabentar de que portava aigua de Benassal, i que li havien dit que era la millor de la comarca, es va enfadar moltíssim i el va portar quasi obligat a la font de l'Avellà per a carregar a Lucero de cànsters d'aigua de Catí. Marc li va agrair la seva hospitalitat i va reemprendre el camí de tornada cap a Albocàsser. Aquesta dicció li va agradar molt al seu cavall, ja que estava molt cansat de tants menjars que portava.

Quan per fi va arribar a Albocàsser el cuiner el va renyir un poc perquè havia tardat molt i estava preocupat per ell, però al veure la quantitat de productes que portava se li va passar l'emprenyament de seguida i el va felicitar.

Al dia següent, el cuiner va acabar de preparar-ho tot per a que el sopar aixira fantàstic i els nobles quedaren satisfets. Aleshores es va adonar que faltava alguna cosa per a que tot eixira bé. Els torrons com a postre no eren suficient, tenia que preparar alguna cosa més. Així que es va ficar mans a l'obra. Es va tancar a la cuina i va preparar una coca celestial i uns pastissos típics d'Albocàsser que li van eixir exquisits.

A la nit van aplegar els nobles i el sopar va ser tot un èxit. Els nobles van quedar contentíssims del sopar i van voler felicitar personalment al cuiner.

Quan el cuiner va eixir els va explicar que aquell sopar no l'havien fet ell i el seu ajudant sols, sino que tots els habitants dels pobles dels voltants havien col·laborat i que sense ells no s'haguera pogut celebrar aquell sopar. Els nobles li van prometre que tornarien el més pronte possible a Albocàsser per a degustar un altre banquet com aquest i que en la seua pròxima visita també anirien als pobles per agrair-los el que havien fet.

El cuiner, després d'aquest succés va decidir deixar-li el càrrec de cuiner de castell al seu ajudant Marc com a reconeixement del seu treball, ja que ell ja era massa vell. Però a Marc, aquest viatge no li va servir només per a obtindre un càrrec més important, sino que, a més, li havia servit per a tindre nous amics a Benassal, Culla i Catí; saber més coses sobre aquests pobles i les seves costums, i per a comprovar l'amabilitat i l'hospitalitat dels habitants dels pobles del Maestrat.